

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 775

гр. Кюстендил, 02.11.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I СЪСТАВ, в закрито заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ваня Др. Богоева

Членове: Евгения Хр. Стамова
Веселина Д. Джонева

като разгледа докладваното от Евгения Хр. Стамова Въззивно частно гражданско дело № 20221500500389 по описа за 2022 година

Производството е образувано по частна жалба с вх.№2077/14.03.2022г. подадена от „Профи Кредит България“ ЕООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр.София, бул.“България“№49, бл.53Е, вх.В чрез пълн-к юрк Г.П., редовно упълномощен с пълномощно с рег.№1712/23.02.2022г. на Нотариус с рег.№271 на НК срещу определение №251 от 07.03.2022г. постановено по гр.д.№2327/2021г. по описа на Районен съд – Дупница.

С посоченото определение е прекратено производството, образувано по искова молба, подадена от „Профи Кредит България“ ЕООД, ЕИК ***** със седалище гр.София, бул.“България“ №49, бл.53Е, вх.В срещу Г. Х. Н., ЕГН ***** , с адрес гр.Дупница, ж.к.“Бистрица“, бл.83, вх.Б, ет.5, ап.51, съдържаща искане за постановяване на решение, с което да бъде признато за установено, съществуване на вземане в полза на „Профи Кредит България“Е ООД срещу длъжника Г. Н., за сумата, както следва: 4252.32 лв. – главница и договорно възнаграждение в размер на 1620.77 лв., представляващо неизплатено задължение по Договор за потребителски кредит №3022411657, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението 04.08.2017г. до изплащане на вземането, както и за осъждане на ответницата да заплати на ищеца сумата 1724.59 лв.- неизплатено възнаграждение за закупен пакет от допълнителни услуги и деловодни разноски.Издадената

заповед за изпълнение по чл.410 ГПК е обезсилена, "Проиф Кредит България" ЕООД е осъдено да заплати на Г. Н. разноски по водене на делото в размер на 705.00 лв.

С определение №759/06.07.2022г. е оставено без уважение искане за изменение на определение №251/07.03.2022г. по гр.д.№2327/2021г. по описа на ДНРС в частта за разноските.

Съдът е приел, че в отношенията между страните по делото, ответницата е действала, като поръчител, а не като солидарен длъжник – не било доказано, че И.П. и Г. Н. са действали, като солидарни длъжници, че сумата по кредита е преведена на посочена от ДВАМАТА банкова сметка. В договорните клаузи според първоинстанционния съд било проведено ясно разграничение между кредитополучателя и ответницата: И.П., навсякъде е посочен, като клиент, а не като съдлъжник, именно той е получил сумата по кредита, на него е предоставен пакет от допълнителни услуги, той е поел задължение за връщане на кредита, на него е предоставен пакет от допълнителни услуги, договорната лихва и цената на пакета от допълнителни услуги при уговорен с него погасителен план. Съдът се е позовал на чл.10 от ОУ/ озаглавен „Обезпечение по договора за потребителски кредит“ – според който задълженията на ответницата ,като съдлъжник са да отговаря за задълженията на клиента за погасяване на кредита и цената на пакета от допълнителни услуги. Посочената договореност е определена като изпълваща съдържанието на текста на чл.138, ал.1 изр.1 ЗЗД – с договора за поръчителство поръчителят се задължава спрямо кредитора на друго лице да отговаря за изпълнение на неговото задължение. Намеренията на страните и преследваната от тях цел, била ответницата да обезпечи дълга на И.П.. Задължението е акцесорно и е уговорено, като поръчителство. При така дадената оценка за качеството, в което е договаряла ответницата с оглед разпоредбата на чл.147, ал.1 изр.1 от ЗЗД, съдът е преценил искът за недопустим - решение №213 от 06.01.2017г. на ВКС по гр.д.№5864/2015г., IV г.о , ТК. Съдът изрично е отбелязъл, че падежът на вземането е настъпил на 10.10.2019г., заявлението по чл.410 ГПК е подадено на 28.07.2021г.- след срока по чл.147, ал.1 изр.1 ЗЗД. С изтичането му е погасено самото поръчителство, което обосновава недопустимост на иска и прекратяване на производството. Посочена и съдебна практика – решение №213/06.01.2017г. на ВКС по гр.д.№5864/2015г., IV г.о ГК.

В подадената частна жалба са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт. Изложени са доводи за обосноваване на тезата, че в конкретната сделка Н. е действала, като съдлъжник, при условията на чл.121 – чл.127 ЗЗД, а не поръчител, с оглед Общите условия към Договор за потребителски кредит №3022411657, предадени на кредитополучателя и съдлъжника, които при подписването са декларирали, че са запознати със съдържанието им и ги приемат без забележки към тях и се задължават да ги спазват. Позицията се на употребения в договора термин за определяне качеството на Н. – „съдлъжник“, а не „поръчител“, както и на установената в чл.304 ТЗ презумпция, според която – лицата, които при сключване на търговска сделка поемат общо задължение, се смятат за солидарни длъжници, ако от сделката не следва друго. Счита, че по този начин е учредено вид лично обезпечение, тъй като кредиторът може да иска от всеки един от длъжниците осъществяване на една и съща по предмет престация, за която отговаря с цялото си имущество – арг. чл.133 ЗЗД. Аргумент в подкрепа на този извод извлича и от сравнение между солидарни длъжници и поръчители – задължението на поръчителя предполага съществуване на главно задължение, но винаги е акцесорно на главното задължение, за разлика от встъпването в чужд дълг, и от солидарната задълженост, при което поръчителят отговаря на свое собствено правно основание, докато встъпилият в дълг респ. солидарен длъжник по чл.121 ЗЗД дължи на същото правно основание, по силата на което дължи и първоначалният длъжник, солидарно с него. Съдържанието на ДПК, общите условия – при тълкуването им по реда на чл.20 ЗЗД сочат, че отговорността в случая е поета именно, при условията на солидарно съзължаване, а не при условията на поръчителство- решение №903658 от 20.08.2020г. постановено по възз.гр.д.№341/2020г. по описа на Окръжен съд – Благоевград. Сочи се като аналогичен казус за който е налице произнасяне с решение №654/08.01.2008г. на ВКС по т.д.№320/2007г. на ВКС, ТК, II т.о, в който е прието, че за „разлика от поръчителството, при което поръчителят отговаря за чужд дълг, при уговорена солидарна задълженост, всеки от солидарните длъжници дължи на свое независимо основание и отговорността няма акцесорен характер“. При задълженост при условията на солидарна отговорност ограничението по чл.147 ЗЗД според изложеното в жалбата не намира основание. В жалбата са изложени доводи и за необоснованост, прекалено висок размер на присъдените деловодни разноски,

за сумата 705.00 лв. Относно размера на дължимото възнаграждение счита за приложима нормата на чл.6, т.5 от Наредба №1, за минималните размери на адвокатските възнаграждения – при подадено възражение в заповедното производство, възнаграждение за изготвяне на книга, молби – 50.00 лв. Този начин за определяне на разноските намира за приложим – доколкото осъществената защита в случая се е изразила единствено в подаване на възражение, което не е връчено на връчителя- решение №4247/07.11.2019г. на ПлРС, по гр.д.№9941/2019г., определение №537/13.10.2017г. на ПзОкр.суд по в.ч.г.д.№679/2017г., определение №611 от 13.09.2018г. на ПнОкрС, ГК по в.ч.гр.д.№00499/ 2018г. Разноските за исковото производство също счита за прекомерни, доколкото надхвърлят определения в Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения размер – делото не се характеризира със значителна фактическа и правна сложност, а изготвянето на становища, участия в съдебно заседание, преупълномощаване и други действия, не следва да бъдат взимани предвид. Жалбоподателят сочи установена съдебна практика според която фактическа сложност е налице – когато делото съдържа значителни по обем фактически материали, многообразие на твърдени от страните правно релевантни факти, а правна сложност е свързана с точното спазване и правилното прилагане на материалния и процесуалния закон. От значение според въззивника във връзка с преценка на правната сложност на делото – извършените от защитата на ответната страна процесуални действия, в хода на заповедното производство, които се свеждат до подаване на възражение, в което не се изисква излагане на каквито и да било мотиви, а в конкретния случай изложените във възражението мотиви се съдържат и в писмения отговор на исковата молба. Логиката в намаляване размера на адвокатското възнаграждение според изложеното в жалбата произтича от обстоятелството, че отговорността за разноски не трябва да е средство за обогатяване, в отношенията между доверителя и упълномощения, насрещната страна по спора е трето лице, в отношенията между страните по упълномощителната сделка, определения размер остава валиден. Редуцирането е насочено към постигане на заложения от законодателя ефект на справедливо определяне размера на хонорара, който следва да бъде възложен в тежест на другата страна. В съответствие с изложеното в жалбата е формулирано искане за отмяна на обжалвания съдебен акт, вкл. в частта относно присъдените

разноски на Г. Н..

Препис от частната жалба е връчен на насрещната страна – Г. Х. Н., ЕГН *****, с постоянен адрес гр.Дупница, ж.к.“Бистрица“, бл.83, вх.Б, ет.5, ап.51, със съд.адрес гр.Дупница, ул.“Солун“№1.В срока определен в чл.276, ал.1 ГПК е подаден отговор на жалбата.В отговора е изразено становище за правилност и законосъобразност на обжалвания съдебен акт.Жалбата е определена, като бланкетна в отсъствие на конкретни факти и обстоятелства, обуславящи незаконосъобразност на определението с оглед предвиденото в разпоредбата на чл.260, т.3 и т.4 ГПК, при превес на изложените съображения, досежно присъдените разноски, а не по съществото на спора.Въззиваемата страна в процеса, поддържа, че изложените в жалбата доводи, представляват преповтаряне на твърденията от исковата молба, по които първоинстанционния съд е изразил становище.С оглед обстоятелството, че в разглеждания договор И.П., навсякъде бил посочен, като клиент, а не съдължник , той е получил по посочената банкова сметка, сумата по кредита, на него е предоставен пакет от допълнителни услуги, той е поел задължение за връщане на кредита, договорната лихва и цената по пакета от допълнителни услуги изводът на районния съд, за недоказаност на твърдението, че в отношенията между страните Н. е действала, като солидарен длъжник се споделя, като обоснован и законосъобразен.Сочи разпоредбата на чл.10 ОУ и чл.138, ал.1 ЗЗД според който – с договора за поръчителство, поръчителят се задължава спрямо кредитора на друго лица да отговаря за изпълнение на неговото задължения с които обосновава извода, че разглеждания казус ответницата е действала именно, като поръчител, а не солидарен длъжник.Искът е предявен извън срока по чл.147, ал.1 ЗЗД ,срок за който съдът следи служебно и пропускането на който е основание за прекратяване на производството по делото – при настъпил по процесното вземане падеж на 10.10.2019г. и подадено едва на 28.07.2021г. заявление по чл.410 ГПК.

Относно възраженията във връзка с размера на присъдените разноски се изтъква, че разноски по подаденото възражение по чл.415 ГПК пред Районен съд – Ихтиман не са претендирани.Направени са разноски в исковата производство пред ДнРС в размер, на основание чл.7, ал.2 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.Стойността на

адвокатския хонорар и определянето му съгласно цитираната Наредба, според ответника не зависят от фактическата и правна сложността, а от цената на иска.Посоченият размер на адвокатския хонорар е изчислен в минимален размер – в съответствие с предвиденото в чл.7, ал.2 от Наредбата, изплатен за подаване на отговор на исковата молба, явяване в съдебно заседание по г.дVN№2327/2021г. по описа на ДнРС и защита по делото.В съответствие с изложеното в отговора е формулирано искане за потвърждаване на обжалвания съдебен акт.

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна в процеса и е насочена срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт.

Съдът след като прецени доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните по отделно и в тяхната съвкупност при условията на чл.235 ГПК прие за установено следното:

На 04.08.2017г. в „Профи Кредит“ ЕООД е постъпило искане от И.Д.П. и Г. Х. Н., искане за потребителски кредит със сума на кредита 5000 лв., размер на месечна вноска 399.93 лева, срока на кредита 24 месеца, дата на погасяване 10 ден от месеца.В посоченото искане – представляващо утвърден формуляр, са отделени полета за подпис, означени за клиенти, солидарен длъжник 1, солидарен длъжник 2, посредник.Данните за И.Д.П. са посочени в поле за клиент, отразено е, че лицето е пенсионер, а негов работодател НОИ,с движение на средствата по банкова сметка.Посочен е месечен доход на лицето 650.00 лв., други доходи 450.00 лв.Данните за Г. Х. Н. са отразени в поле, означено солидарен длъжник, посочени са данни за работодател, осигурителен доход 460.00 лв., допълнителен доход над осигурителния 200 лв.

В частта от формуляра, означена Декларации е посочено, че Клиентът и Солидарният длъжник , са получили безвъзмездно, на хартиен носител, в ясна и разбираема форма на български език – информация във формата на стандартен европейски формуляр, разяснения които са им дали възможност да преценят доколко предлаганите продукти съответстват на техните възможности и финансово състояние , разяснения на предоговорна

информация, основни характеристики на предлаганите продукти и въздействието, което могат да окажат върху тях, в т.ч. последиците в случай, на просрочени плащания, разяснения на пакета от допълнителни услуги, които КР може да предостави на КЛ и СД, по искане на КЛ, въздействието, което могат да окажат върху КЛ и СД, както и правата и задълженията на КЛ, СД и КР по тях.Посочените правни субекти, декларират истинността на предоставените от тях данни на трети лица.

По делото е представен стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити.Посочен е посредник А.В., размер на кредита 5000.00 лв.,посочен е фиксиран лихвен процент по кредита 41.17%, и други данни за кредита(ирелевантни за произнасяне на съда, предвид предмета на спора).Формулярът е подписан от клиент И.П..

Друг формуляр – допълнителна преддоговорна информация, представляваща приложение към стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителски кредити, също е предаден и подписан само от И.П..

Представени са анекси два броя означени №1 към Договор за потребителски кредит №3019111329 за отлагане на вноски, подписани за клиент от лицата А.К.В.(за номер на договор, който не е идентичен с процесния) и И.Д.П., ва процесния договор за кредит.

В делото са приложени Общи условия на „Профи Кредит България“ ЕООД към договор за потребителски кредит.Представените Общи условия версия 08/27.01.2017г. съдържат означение за подписи на клиент и солидарен длъжник и кредитор.В разписаните обвързващи страните договори,навсякъде в Общите условия се сочат клиент и солидарен длъжник.В полето означено за подписи за Клиент и Солидарен длъжник 1, както и за кредитор се съдържат подписи(не са посочени имената на лицата).Липсва оспорване на подписите.

В чл.8, озаглавен задължения на КЛ/ СД по ДПК е посочено, че КЛ се задължава да върне отпуснатия кредит, както и да погаси всички задължения ,във връзка с ДПК и ОУ по банковата сметка на КР, посочена в погасителния или друг план или други известия за дължими суми.Права и задължения на кредитора са разписани по следния начин: КР отпуска кредита на КЛ

съгласно и при изпълнение условията по чл.3, КР има право да получи плащане по кредита по начина и в сроковете по чл.6 и погасителния план, КР има право да получи от КЛ/СД своевременно информация по чл.8.2 от ОУ, КР има право да прекрати ДПК при възникване на условията по чл.12, КР има право да събира всички свои вземания спрямо КЛ/СД по начина и със средствата описани в ОУ и предвидени в българското законодателство.

В чл.10 – Обезпечение по ДПК се съдържа следния текста:10.1 – На основание чл.121 и чл.127 ЗЗД, СД се задължава да отговаря за задълженията на КЛ за погасяване на кредита, за евентуално наложените договорни санкции и следващи задължения, произтичащи от ДПК и ОУ.СД се съгласяват да поемат солидарна отговорност за задължението на КЛ за погасяване на възнаграждението за избран и закупен пакет от допълнителни услуги, в случай, че СД са подписали споразумението за предоставяне на пакет от допълнителни услуги.Т.10.2 – задълженията на СД спрямо КР, посочени в чл.10.1 са поети при условията на солидарност и КР има право да изисква изпълнение, както от КЛ, така и от СД.До прекратяване на ДПК по смисъла на чл.12 КР, комуникира с КЛ по повод размера на задълженията и необходимостта от изпълнение, в случай, че няма точно изпълнение и със СД.

Поради смъртта на И.П. заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК е издадена на 29.07.2021г. и касае лицата Ц.И.Д., ЕГН *****, Д.И.П., ЕГН ***** и Г. Х. Н., ЕГН *****.

Заетата сума 5000.00 лв. е преведена на И.Д.П. на 04.08.2017г.(л.24 от първ.дело).

При така описаните обстоятелства и с оглед даденото в Тълкувателно решение № 6 от 15.01.2019 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2017 г., ОСГТК разрешение, въззивният съд прецени обжалвания съдебен акт за недопустим, респ. подадената жалба за основателна.Доколкото съдържанието на процесуалното правоотношение е регламентирано от императивни правни норми, за приложението на които съдът следи служебно в изпълнение на задължението си по [чл. 5 ГПК](#) и [чл. 7, ал. 1 ГПК](#) в ТР е възприето становището, че при всички случаи на подадена частна жалба, съдът служебно проверява всички правно релевантни факти, сам преценява доказателствата, събрани от първата инстанция, относими към преценка законосъобразността на извършеното процесуално действие. Страните не

могат да влияят на съдържанието на процесуалните права и задължения. Поради това те нямат и възможност чрез съдържанието на подадените от тях жалби да ограничават осъществяваната от функционално компетентната инстанция проверка при разрешаване на процесуален спор

Във връзка с изложеното и като има предвид текста на чл.147 ЗЗД, според който поръчителят остава задължен и след падежа на главното задължение, ако кредиторът е предявил иск против длъжника в течение на шест месеца. Това разпореждане се прилага и в случая, когато поръчителят изрично е ограничил своето поръчителство до срока на главното задължение, въззивният съд приема, че произнасяне по въпроса за погасяване отговорността на поръчителя, поради обстоятелството, че към момента на предявяване на исковата молба срокът по чл.147 ЗЗД е бил изтекъл, съдът дължи с решението си по делото.

От съдържането на разпоредбата на чл.6, ал.1 ГПК следва, че - съдебните производства започват по молба на заинтересованото лице или по искане на прокурора в определените от закон случаи.Предметът на делото и обемът на дължимата защита и съдействие се определят от страните – ал.2.

Получаването на съдебна защита във връзка с нарушено право, за да бъде установено съществуването или несъществуването на едно право или правно отношение, когато има интерес от това, за осъждане на ответника за изпълнение на повтарящи се задължения е свързано с предявяване на иск, с искова молба, която според разпоредбите на чл.127 и чл.128 ГПК следва да отговоря на определени изисквания, при въведени от законодателя ограничения във връзка с възможното представителство на участниците в съдебния процес, които следва да са правоспособни и определена забрана относно възможността за повторно предявяване на вече предявен иск или иск по който е налице произнасяне (арг. чл.296, чл.299 ГПК).За да бъде разгледан иска, трябва да са съобразени посочените законови изисквания с които се свързва правото на иск, както да бъде установен правен интерес от търсената с иска защита.При наличие на законова разпоредба с която е определен краен срок в който исковата молба може да бъде подадена, и когато този срок не е спазен, исковата молба подлежи на връщане, а производството на прекратяване.

В конкретния случай е подадена искова молба, която отговаря на

изискванията по чл.127 и чл.128 ГПК, от правоспособен правен субект.Липсват данни за съществуващо друго дело със същия предмет респ. за влязъл в сила съдебен акт, с който спорът е разрешен.Изложените в исковата молба обстоятелства и представените доказателства сочат на правен интерес от търсената с иска защита насочена към признаване дължимост на суми.Липсва разпоредба въвеждаща определен краен срок, в който исковата молба е могла да бъде подадена.

Разпоредбата на чл.147 ЗЗД според която поръчителят остава задължен и след падежа на главното задължение, ако кредиторът е предявил иск против длъжника в течение на шест месеца не въвежда ограничение относно срока в който може да бъде предявен иск срещу поръчител, във връзка с ангажиране на отговорността му.Прочитът на текста явно не е с такъв смисъл, какъвто не може да се изведе и от съпоставяне съдържанието на тази норма с останалите разпоредби, регламентиращи поръчителството, като вид обезпечение на вземане или други процесуално правни норми.

Според чл.130 ГПК -когато при проверка на исковата молба съдът констатира, че предявеният иск е недопустим, той връща исковата молба. Против връщането на исковата молба може да се подаде частна жалба, от която препис за връчване не се представя.

Очевидно в разглеждания случай, не са налице обстоятелства определящи иска, за недопустим.Първоинстанционния съд не е имал основание да прекрати производството по делото.Обжалвания съдебен акт е незаконосъобразен и следва да бъде отменен, а делото върнато на районния съд за продължаване на съдопроизводствените действия.Настоящия съдебен състав, не споделя практиката на ВКС, обективизирана в цитираното в първоинстанционния съдебен акт решение, приемаща, че когато срокът по чл.147, ал.1 ГПК не е спазен, производството подлежи на прекратяване.В съответствие със становището на състава за неоснователност на иска, могат да бъдат посочени следните решения:Решение № 16 от 9.05.2017 г. на ВКС по гр. д. № 50185/2016 г., I г. о., ГК с което е потвърдено решение за отхвърляне на иска, в това число по отношение на поръчител, поради изтекъл срок по чл.147, ал.1 ЗЗД - т.е произнасянето е по същество, решение № 345 от 12.11.2012 г. на ВКС по гр. д. № 481/2012 г., III г. о., ГК - предявения иск е отхвърлен поради отпадане на отговорността, при изтекъл срок по чл.147,

ал.1 ТЗ , решение № 1217 от 12.10.2022 г. на САС по в. гр. д. № 3537/2020 г.

След решаване на спора съдът следва да се произнесе и по дължимостта на разноски. Жалба срещу определение от 06.07.2022г. не е подадена.

Водим от горното и на основание чл.278, ал.2 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение №251 от 07.03.2022г. постановено по гр.д. №2327/2021г. по описа на Районен съд – Дупница с което производството по делото е прекретано, обезсилена е заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, издадена по ч.гр.д.№743/2021г. по описа на РС- Ихтиман, "Профи Кредит" България, ЕИК ***** е осъдено да заплати на Г. Х. Н., ЕГН *****, разноски възлизащи на 705.00 лева.

ВРЪЩА делото на първоинстанционния съд за продължаване на съдопроизводствените действия и произнасяне по същество по предявения иск.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____